

PHẦN 9

Đã Lạt vốn lạnh nhưng vào mùa đông tiết trời lại càng buốt giá hơn. Vậy mà Lệ Vy lại ngồi cô đơn trong phòng. Cô cảm nhận được cái lạnh đang đến với mình. Và cũng cảm nhận được cô đang rất trống vắng. Giờ đây, Lệ Vy lại nhớ Vĩ Hào da diết. Cô bật thốt lên:

- Vĩ Hào! Bây giờ anh đang làm gì? Anh có biết em đang rất nhớ anh không?

Lệ Vy lặng lẽ khóc. Cô khóc cho vui đi bao đau buồn mà cô vương phải.

Chợt có tín hiệu điện thoại, Lệ Vy giật mình. Cô lau nhanh dòng lệ rồi bật nắp nghe:

- Alô!

- Vy hả? Thủy Tiên đây.

- Có chuyện gì không?

- Sáng nay tụi tao lên kế hoạch là đi cắm trại ngoài trời. Mi đi chung đi.

Lệ Vy mệt mỏi:

- Tụi mi đi đi. Ta không được khỏe nên không đi được.

- Mi đừng trốn ở nhà nữa. Ta biết mi đang rất buồn. Mi hãy đi cùng ta đi Vy.

- Thật sự là ta rất mệt.

- Ta lo cho mi lắm Vy à. Mi hãy đi cùng ta đi. Mi sẽ đỡ buồn mà.

Lệ Vy chống chế:

- Ta đâu có buồn. Mi khéo lo quá. Mi đi chơi cùng tụi nó đi. Chúc cả nhóm vui vẻ.

Nói xong, Lệ Vy tắt máy không để Thủy Tiên nói thêm câu nào nữa.

Hôm nay cậu mợ Lệ Vy đều đi dự tiệc cả rồi. Lệ Vy bước vội xuống giường. Cô thay đồ rồi ra ngoài.

Lệ Vy không biết phải đi đâu nên cô rẽ vào shop thời trang. Lệ Vy ngắm nghía những chiếc váy dạ hội, những trang phục đủ những kiểu. Lệ Vy chọn cho mình một chiếc váy Jeans và một chiếc áo thun xinh xắn.

Lệ Vy lại tiếp tục ngắm nghía. Bước chân vô hồn đã đưa cô đến với những chiếc váy cưới thật lộng lẫy và quyến rũ. Lệ Vy chăm chú nhìn rồi bật thốt lên:

- Nó đẹp thật.

- Chị muốn mặc nó lắm à?

Tiếng Lệ Hoa vang lên làm Lệ Vy giật mình:

- Là... em sao?

Lệ Hoa ôm lấy cánh tay của Vĩ Hào. Cô vui vẻ:

- Chị không vui khi gặp em và Vĩ Hào sao?

Lệ Vy gượng cười:

- Sao em lại nghĩ vậy? Chị phải vui chứ.

Vĩ Hào nhướn mắt:

- Hôm nay, cô cũng đi chọn đồ cưới à? Sao không thấy Khôi Minh đi cùng vậy?

Lệ Vy cố gượng cười:

- Anh Minh bận việc nên tôi phải đến một mình. Anh quan tâm làm gì?

Lệ Hoa vén mặt:

- Anh Hào là em rể của chị, là chồng sắp cưới của em. Anh ấy quan tâm chị là lẽ đương nhiên thôi. Chị không thích à?

Lệ Vy khựng lại. Cô biết Lệ Hoa đang xát muối vào nỗi đau của mình. Đây chính là điều cô buồn nhất, chẳng lẽ Lệ Hoa không có một tình cảm nào với cô sao?

Lệ Vy cười buồn:

- Chị cảm ơn hai em đã quan tâm.

Vĩ Hào cố tình:

- Lệ Hoa! Mình vào chọn áo cưới đi em.

Lệ Hoa gật đầu ngoan ngoãn:

- Dạ!

Cô quay sang Lê Vy. Cô mỉm cười đắc thắng:

- Tụi em đi nha.

Lê Vy gật đầu:

-Ừ!

Lê Hoa bước đi. Lê Vy nhìn theo mà đau xót tâm can. Thế là một chút niềm vui Lê Vy vừa tìm được lại vụt biến đi. Lê Vy buồn bã. Tự nhiên cô thấy nhớ mẹ ghê gớm. Nghĩ thế, cô chạy chiếc Mio của mình về nhà.

Bà Châu ngân ngân dòng lệ khi thấy Lê Vy:

- Con về đó sao? Mẹ mừng lắm Vy à.

Lê Vy mỉm cười:

- Mẹ vẫn khỏe hả mẹ? Con thấy mẹ hình như là ốm đi nhiều.

Bà Châu xoa đầu con gái:

- Mẹ vẫn khỏe. Mẹ...

Bà Châu tự nhiên ghen giọng. Lê Vy nhìn mẹ lo lắng:

- Có chuyện gì vậy mẹ? Sao tự nhiên mẹ lại im lặng.

Bà Châu ôm Vy vào lòng. Bà khóc nức nở:

- Vy ơi! Con hãy tha lỗi cho mẹ. Mẹ đã làm con phải đau khổ. Con có giận mẹ không Vy?

Lê Vy hốt hoảng:

- Sao mẹ lại nói vậy? Mẹ có làm cho con khổ đâu. Con là con gái của mẹ mà.

- Mẹ đã để Lê Hoa đuổi con đi. Bây giờ mẹ còn chấp nhận cho hai đứa nó đến với nhau. Mẹ nhẫn tâm lắm phải không con?

Lê Vy trấn an mẹ:

- Mẹ đừng tự trách mình mà. Con hiểu mẹ chỉ bất đắc dĩ mới làm vậy thôi mà.

- Nhưng dù sao mẹ cũng đã gián tiếp làm con đau khổ. Từ nhỏ mẹ cứ mãi nuông chiều Lê Hoa nên giờ này mới ra nông nỗi này.

- Mẹ ơi! Lệ Hoa nó mắc chứng bệnh tim là xem như một điều bất hạnh cho nó. Con và mẹ làm như vậy là để bù đắp phần nào cho nó. Mẹ đừng buồn mà hãy vui vì điều đó.

Bà Châu nhìn Vy đầy yêu thương:

- Nếu như Lệ Hoa nó hiểu được con thì hay quá. Nó lúc nào cũng chỉ biết ganh tị với con.

Lệ Vy thở dài:

- Con tin rồi sẽ có một ngày, Lệ Hoa nó sẽ hiểu và thương con.

- Mẹ mong ngày đó sẽ đến sớm để con bớt đau buồn.

Ngưng một chút, bà Châu lại tiếp:

- Vy! Con về nhà ở đi con. Con đừng ở nhà cậu mợ nữa. Mẹ nhớ con lắm.

Lệ Vy buồn bã:

- Mẹ hãy đợi con một thời gian nữa nha mẹ. Con cũng muốn về nhà mình nhưng lúc này là chưa thích hợp.

- Sao lại không thích hợp? Mẹ nghĩ bây giờ Lệ Hoa nó sẽ không kiếm chuyện nữa đâu.

Lệ Vy thở dài:

- Không phải con sợ Lệ Hoa kiếm chuyện mà là con rất cần sự yên tĩnh, con nghĩ ở chỗ cậu mợ sẽ tốt hơn.

Bà Châu đau lòng:

- Con đã hy sinh quá lớn vì Lệ Hoa rồi. Mẹ đúng là vô dụng. Mẹ đã không thể can ngăn Lệ Hoa.

Lệ Vy lắc đầu:

- Mẹ đừng tự trách mình. Có lẽ đây là ý trời. Nhưng thật sự con đã quên chuyện này rồi mẹ à.

- Làm sao mà con giấu mẹ được hả Vy? Chẳng lẽ mẹ không hiểu con sao? Con bao giờ cũng tỏ ra cứng rắn cả.

Lệ Vy nhìn thấy mẹ buồn mà lòng cô cũng rối lắm. Cô cố lảng chuyện:

- Mẹ ơi! Sao tự nhiên con thấy đói bụng quá? Con thèm ăn những món mẹ nấu quá.

Bà Châu háy mắt:

- Con đợi mẹ một chút nhé. Mẹ sẽ vào nấu cho con vài món.

Lệ Vy cố làm ra vẻ tỉnh:

- Vậy thì hay quá, con cảm ơn mẹ.

Bà Châu liếc mắt:

- Con nói với mẹ vậy sao? Mẹ giận đấy.

Lệ Vy mỉm cười. Bà Châu nhìn Vy cười tươi như vậy mà lòng bà cũng vui đi bao nỗi xót xa.

Trong lúc chờ đợi mẹ làm cơm Lệ Vy lang thang ra khu vườn hoa hồng trắng. Đây chính là nơi để Vy trút bầu tâm sự mỗi khi buồn vậy mà cô lại bỏ nó mất một thời gian.

Ngồi ngắm nghía những cánh hồng. Lệ Vy tự nhiên bâng khuâng nhớ về chuyện cũ. Nơi này đây, Lệ Vy và Vĩ Hào từng có những kỷ niệm. Lúc đó anh rất hài hước, Vy thích nghe anh kể chuyện. Mặc dù lúc đó, Vy hay tỏ ra cộc cằn với anh. Và có lúc Vy cũng đã từng nhớ anh.

Thế rồi tình yêu chợt đến, Vy hạnh phúc trong tình yêu. Khoảng thời gian đó, Lệ Vy vui vẻ nhất, yêu đời nhất và có lẽ suốt cuộc đời này. Lệ Vy sẽ không bao giờ quên được khoảng thời gian đó.

Buổi tối, gia đình Vĩ Hào quây quần nơi phòng khách. Ông Tân và Vĩ Cầm cũng tỏ ra vui vẻ khi Lệ Hoá đến. Ông Tân lúc đầu cũng không bằng lòng nhưng Vĩ Hào đã cố thuyết phục ông.

Ngồi được một lúc ông Tân và bà Mai đều đi nghỉ. Được dịp, Vĩ Cầm nhanh miệng:

- Anh Hai nè! Em thấy chị Vy hiền và dễ thương như vậy sao anh lại bỏ rơi chị ấy. Anh không nghĩ là chị Vy buồn lắm sao?

Vĩ Hào đang vui, nghe em gái nói vậy anh sầm nét mặt. Lệ Hoa liếc Vĩ Cầm một cái thật sắc nhưng vẫn cố hạ giọng:

- Cầm nè! Có lẽ em chưa biết, chị Vy đã phụ anh Hào trước, chị ấy không tốt như em nghĩ đâu. Em đã bị bề ngoài của chị ấy lừa rồi.

Vĩ Cầm hắt mặt:

- Nè! Tôi nói cho mà biết nhé, Lệ Hoa vẫn chưa chính thức là chị dâu của tôi đâu đừng ở đó mà lên mặt.

Vĩ Hào nạt lớn:

- Em có im đi không? Em ăn nói với Lệ Hoa vậy sao? Lẽ phép hàng ngày của em đâu rồi?

Lệ Hoa cũng tức khí lắm nhưng cố vờ ra vẻ hiền lành:

- Anh đừng la Vĩ Cầm lớn tiếng như vậy. Em nghĩ Vĩ Cầm vẫn chưa hiểu em nên mới vậy. Hơn nữa, em nghĩ có thể chị Hai đã làm quá nhiều việc giả tạo trước mặt Vĩ Cầm nên...

Vĩ Cầm nạt ngang:

- Thật là đáng sợ, tôi chưa bao giờ thấy có một đứa em nào lại đi nói xấu chị mình như vậy. Đã vậy còn tự cho mình là người tốt, mà hông biết ngượng.

Lệ Hoa mím môi:

- Anh xem đó. Nếu Cầm cứ mãi đay nghiến em như vậy thì làm sao em chịu nổi.

Vĩ Hào nhăn trán:

- Vĩ Cầm? Em bớt nói một chút được không? Anh muốn em hãy tôn trọng Lệ Hoa một chút vì cô ấy là vợ sắp cưới của anh.

Vĩ Cầm phụng phịu:

- Anh vì nó mà lớn tiếng với em hả? Thôi được rồi, em sẽ không thèm xen vào chuyện của anh nữa. Nhưng em nhắc cho anh nhớ anh hãy suy nghĩ kỹ đi, kéo sau này có hối hận cũng không kịp.

Vĩ Cầm goe nguẩy bỏ đi. Lệ Hoa ngồi gần Vĩ Hào hơn. Cô tựa đầu vào vai anh:

- Vĩ Cầm làm em thấy sợ lắm anh à.

Vĩ Hào nhướn mắt:

- Em sợ gì?

Lệ Hoa chu môi:

- Vĩ Cầm không hề thích em, nếu sau này cô ấy cứ mãi gây chuyện với em thì sao?

Vĩ Hào thở dài:

- Em không thể tự dùng lời lẽ ngọt ngào để dỗ nó sao? Tụi em cùng trang lứa mà, chẳng lẽ em không hiểu nó đang muốn gì.

Lệ Hoa cau có:

- Em làm sao biết nó muốn gì. Trong lòng nó chỉ có mỗi chị Vy thôi. Em không biết chị đã cho nó uống thuốc gì nữa.

- Em cứ như vậy hoài thì làm sao Vĩ Cầm chấp nhận em? Em cứ mãi nói xấu người mà nó thích thì làm sao nó thích em cho được.

Lệ Hoa phùng má:

- Em biết mà, Vĩ Cầm là em gái anh nên anh bênh vực nó. Còn Lệ Vy là người yêu cũ của anh nên anh cứ mãi nói tốt. Còn em, em chẳng là gì của anh cả.

Vĩ Hào bực bội:

- Sao em lại ganh tỵ kỳ vậy? Anh giải thích cho em hiểu mà em cứ mãi bắt lỗi anh. Anh thấy mệt mỏi lắm.

Lệ Hoa phụng phịu:

- Anh ghét em lắm phải không? Nếu anh ghét em thì anh nhận lời kết hôn với em làm gì?

Vĩ Hào chau mày:

- Em đừng có rên rỉ trước mặt anh nữa, anh không chịu được đâu.

Lệ Hoa mím môi:

- Em không muốn nói chuyện với anh nữa. Em muốn về.

Vĩ Hào thở phào:

- Được. Anh đưa em về.

Nhìn thái độ dửng dưng của Vĩ Hào mà Lệ Hoa tức chết đi được. Cô cố nén cơn giận để Vĩ Hào không tìm cơ chán ghét cô.

Đưa Lệ Hoa về đến nhà, Vĩ Hào lao xe vút đi. Vĩ Hào chợt dừng lại nơi quen thuộc mà hai người từng đến. Đó là khu chợ hoa ban đêm. Đà Lạt về đêm tuyệt đẹp nhưng khi đứng ngắm cả rừng hoa đêm thế này thì lại càng tuyệt hơn.

Vĩ Hào len lỏi vào đám đông rồi đến nơi mà hai người thường ngồi nó rất yên tĩnh. Vĩ Hào ngắm nhìn xung quanh. Mắt anh chợt dừng lại nơi băng ghế đá có cô gái ngồi một mình. Vĩ Hào bước vội đến rồi bật thốt lên:

- Lệ Vy!

Lệ Vy giật mình:

- Là anh sao?

Vĩ Hào nhìn Vy đầy yêu thương lẫn hờn giận. Anh lạnh lùng:

- Cô vẫn còn nhớ đến nơi này sao? Tôi tưởng cô có người mới rồi quên chỗ này rồi chứ.

Lệ Vy hựt hẫng. Cô không ngờ Vĩ Hào lại có thể lạnh lùng với cô như thế. Lệ Vy nhìn Vĩ Hào thật sắc:

- Dĩ nhiên là tôi phải nhớ nơi này rồi vì nơi đây chính là nơi mà tôi và Khôi Minh bắt đầu yêu nhau. Và tôi cũng đã dùng nơi này để trêu đùa với tình yêu của anh. Tôi muốn thử giữa anh và Khôi Minh ai đem lại cho tôi cảm giác mạnh hơn.

Vĩ Hào đỏ ngàu hai mắt. Anh nghiêng răng:

- Cô quá đáng lắm. Tôi không ngờ mình lại nhìn lầm người.

Lệ Vy mỉm cười:

- Bây giờ anh biết vẫn còn kịp mà. Tôi thấy anh và Lệ Hoa rất xứng đôi. Tôi cũng thấy mừng cho em tôi có được một người chồng tốt.

Vĩ Hào nhún vai:

- Tôi tốt với Lệ Hoa vì tôi biết cô ấy yêu tôi thật lòng, yêu bằng tình yêu trong sáng.

Lệ Vy cười khan:

- Xem ra Lệ Hoa rất hạnh phúc vì chồng tương lai của nó luôn tôn thờ tình yêu mà nó dành cho.

Vĩ Hào mai mỉa:

- Tôi cũng mong cô được một phần của Lệ Hoa để đàn ông trên đời này không phải vương vào bẫy tình như tôi.

Lệ Vy tự nhiên thấy mình bị xúc phạm ghê gớm. Cô cắn hờn:

- Tôi ra sao thì mặc tôi. Tôi không cần anh quan tâm.

Vĩ Hào nhún vai:

- Tôi quan tâm cô cũng chỉ vì cô là chị vợ tương lai của tôi thôi. Nếu cô hông muốn thì thôi. Bye cô nha.

- Không tiễn.

Nhìn Vĩ Hào bước đi mà lòng Vy cay đắng. Hóa ra trong lòng anh Vy rất xấu xa. Và dường như giờ đây Lệ Hoa đã giữ một vị trí quan trọng trong tim của Vĩ Hào.

Lệ Vy cười buồn:

- Mình nên mừng cho em gái mình mới phải chứ. Nó đã có được người mà nó yêu thương chân tình.

Buổi tối Lệ Vy lang thang trên đường phố Đà Lạt. Dòng người cứ tấp nập qua lại mà sao Lệ Vy cứ thấy trống vắng. Cô đi nhưng chẳng biết mình đi đâu nữa. Lệ Vy cứ vô hồn bước đi. Bước chân đưa Lệ Vy đến trống vắng làm cô càng thêm buồn hơn, một cảm giác buồn chông chênh đang len nhẹ vào lòng cô.

Đang thả hồn tận đâu đâu, Lệ Vy không hay có một chiếc Toyota đang chậm chậm bước tới. Khi cô kịp nhận ra thì không còn kịp nữa. Chiếc xe bỗng dừng lại rồi hai gã thanh niên phóng xuống, một dùng khăn tẩm thuốc mê bịt lấy mặt Lệ Vy. Lệ Vy được đưa lên xe.

Lúc Lệ Vy tỉnh dậy, cô thấy đầu mình đau buốt. Lệ Vy vẫn chưa tỉnh tỉnh thần thì đã nghe thấy tiếng của Huệ Chi:

- Mà y tỉnh rồi à? Mà y có thấy ngạc nhiên không hả?

Lệ Vy hốt hoảng:

- Mà y làm gì vậy? Mà y thả tao ra mau!

Huệ Chi hất mặt:

- Mà y sợ rồi à? Trông vẻ mặt của mà y lúc này rất buồn cười đấy.

Lệ Vy cự quây:

- Mà y muốn gì ở tao? Mà y nói đi!

Huệ Chi cười lớn:

- Mà y đã lọt vào tay tao mà vẫn còn cứng rắn được sao? Tao sẽ buộc mà y phải trả giá.

- Mà y điên thật rồi. Tao không ngờ chỉ vì chuyện tình cảm mà mà y lại làm thứ chuyện điên rồ này.

Huệ Chi quát mắt:

- Tao điên đó, thì sao nào? Mà y làm gì được tao hả? Tao đâu có khờ để mà y được tự do. Tao sẽ nhốt mà y ở đây để từ từ hành hạ mà y.

- Mà y làm vậy để được gì chứ?

- Vì tao ghét mà y. Cũng vì mà y mà Khôi Minh lạnh nhạt với tao.

- Mà y tưởng làm như vậy là anh Minh sẽ trở lại với mà y sao? Tao nói cho mà y biết, mà y làm như vậy Khôi Minh cũng sẽ không bao giờ yêu mà y đâu.

Huệ Chi hét lớn:

- Mà y biết gì mà nói chứ? Nếu như tao không có được Khôi Minh thì mà y cũng đừng hòng. Tao sẽ làm cho mà y và Khôi Minh phải đau khổ.

- Mà y làm rồi tao chưa hề yêu Khôi Minh, giữa tao và anh ấy chỉ tồn tại duy nhất một tình bạn.

Huệ Chi trừng mắt:

- Mà y tưởng tao ngốc sao? Mà y định gạt tao à? Mà y tưởng tao là con nít ba tuổi chắc.

Lệ Vy cố nói:

- Tao nói thật, mày hãy tin tao đi. Nếu mày muốn Khôi Minh yêu mày thì mày hãy thay đổi tính tình đi.

Huệ Chi nổi giận:

- Mày dám dạy đời tao hả?

Vừa nói Huệ Chi vừa tát mạnh vào mặt Lệ Vy. Cô hét lên:

- Tao căm ghét mày.

Lệ Vy đau điếng:

- Mày điên thật rồi.

Huệ Chi cười lớn:

- Phải! Tao điên mất rồi và tao sẽ làm cho mày phải điên như tao.

- Nếu mày ghét tao thì hãy giết tao đi. Mày đừng hành hạ tao.

Huệ Chi đắc chí:

- Mày sợ rồi à? Tao vui lắm. Tao sẽ tiếp tục đùa giỡn với mày.

Lệ Vy sợ hãi:

- Mày đừng điên nữa Chi à. Mày sẽ hối hận đấy.

Huệ Chi lừ mắt:

- Tao mà hối hận à? Mày đừng có mơ.

Lệ Vy cố nén cơn sợ:

- Mày nói đi. Mày muốn tao phải làm gì thì mày sẽ thả tao hả?

Huệ Chi vênh mặt:

- Được. Tao sẽ cho mày một cơ hội.

- Mày muốn tao phải làm gì?

- Tao chỉ cần mày viết một lá thư nói là mày đã đi xa và bảo Khôi Minh phải cưới tao.

Lệ Vy lườm mắt:

- Mày đừng hòng. Tuy tao không hề yêu Khôi Minh nhưng anh ấy là bạn thân của tao. Tao không thể làm như vậy.

Huệ Chi giận dữ. Cô tát thêm một cái nữa vào má trái của Lệ Vy. Huệ Chi hét lớn:

- Tao sẽ cho mày chết.

Lệ Vy trừng mắt:

- Mày có đánh tao cũng vô ích. Tao không bao giờ làm những trò đó đâu.

Huệ Chi cất giọng răn đe:

- Nếu mày muốn vậy thì tao sẽ cho mày toại nguyện.

Nói xong, Huệ Chi tát lia lịa vào mặt Lệ Vy. Vì không chịu đựng nổi nên Lệ Vy đã ngất đi. Huệ Chi lại tiếp tục dùng nước tát vào mặt Lệ Vy. Cô lơ mơ tỉnh dậy, toàn thân đau điếng:

- Mày ác độc lắm. Hèn gì anh Minh không yêu mày.

Huệ Chi nghiêng răng:

- Nếu mày không xuất hiện thì anh Minh đã là của tao rồi. Tao sẽ cho mày biến khỏi thế gian này. Lúc đó anh Minh sẽ thuộc về tao.

Tiếp theo câu nói đó là một trận cười ghê rợn. Lệ Vy phải rùng mình ghê sợ. Đêm Đà Lạt rất lạnh thế mà người Lệ Vy lại ướt sũng. Cô lạnh buốt toàn thân. Lệ Vy rên rỉ:

- Mày hãy thả tao ra đi. Tao lạnh lắm rồi. Tao không chịu nổi nữa đâu.

Huệ Chi vênh mặt:

- Mày đừng có mơ là tao sẽ thả mày. Tao sẽ hành hạ mày cho đến chết.

- Mày làm vậy chỉ tổ gây tội. Nếu mọi người phát hiện tao mất tích thì sẽ đi tìm. Lúc đó mày sẽ chạy không khỏi đâu. Hơn nữa nếu tao chết đi thì mày cũng chẳng có được anh Minh đâu.

Huệ Chi cười khẩy:

- Mày đừng nói nhiều vô ích. Bây giờ tao không còn sợ gì hết. Mày đã làm tao quá đau khổ vì mất người yêu, tao sẽ cho mày trả giá gấp đôi.

Lệ Vy run lên vì lạnh:

- Tao sắp chịu hết nổi rồi. Mà y thả tao ra đi. Tao xin mà y đấy.

Huệ Chi vẫn lạnh lùng:

- Mà y đừng van xin mà làm gì. Tao sẽ cho mà y lạnh đến chết. Mà y hãy ở đây từ từ thưởng thức cái lạnh nha. Tao về ngủ đây.

Lệ Vy hốt hoảng:

- Mà y đừng vậy mà. Tao cầu xin mà y đấy, hãy thả tao ra đi.

- Tao thả mà y ra để mà y trả thù tao à? Mà y tưởng tao ngốc đến vậy sao?

- Tao hứa sẽ không trả đũa mà y đâu. Tao...

Lệ Vy không nói tiếp được. Cô lại ngất đi. Huệ Chi cất giọng ra lệnh:

- Tụi bây đâu rồi, hãy cởi trói cho nó đi!

Hai tên thanh niên lực lưỡng bước vào cởi trói cho Lệ Vy rồi khiêng cô lên giường.

Huệ Chi lại ra lệnh:

- Tụi bây hãy canh nó cho tao. Xong việc, tao sẽ trả tiền.

Hai gã thanh niên đều nghe theo. Huệ Chi bỏ ra về. Trong lòng cô ả khoái chí lắm, đánh được Lệ Vy làm cô rất hả dạ.

Huệ Chi lấy trong ví ra chiếc Samsung SGH.X830 rồi nhân số của Khôi Minh. Cô hẹn anh ở một quán chè nóng.

Lát sau Khôi Minh đi đến. Anh cất giọng lạnh lùng:

- Cô tìm tôi có việc gì vậy?

Huệ Chi mím môi:

- Anh ghét gặp tôi lắm sao?

- Điều đó cô biết rồi mà.

Huệ Chi tự nhiên mỉm cười:

- Hôm nay tôi hẹn anh ra đây là tôi muốn cho anh món quà. Anh có muốn xem không?

Khôi Minh bực bội:

- Cô đừng vòng vo nữa, có gì thì hãy nói lẹ đi.

Huệ Chi rút trong ví ra một xấp hình. Cô thả lên bàn rồi hất mặt:

- Anh tự xem lấy đi!

Khôi Minh cầm những tấm hình lên xem. Anh sầm nét mặt trong rất ghê sợ. Anh trợn mắt nhìn Chi:

- Những tấm ảnh này ở đâu mà cô có hả?

Huệ Chi đắc ý:

- Anh không cần biết điều đó. Anh chỉ cần biết con Lệ Vy không trong trắng ngây thơ như anh tưởng. Ngoài mặt nó tỏ ra lạnh lùng với Vĩ Hảo vậy mà nó lại đi làm những chuyện bậy bạ này với anh ta. Anh đã bị nó lừa rồi.

Khôi Minh nhìn lại những tấm ảnh. Anh tức giận:

- Cô im đi! Tôi cấm cô xúc phạm đến Lệ Vy.

Huệ Chi chau mày:

- Anh còn bệnh vục nó nữa ư? Anh không nhìn thấy chuyện tồi bại nó đã làm sao?

- Cô mặc tôi! Chuyện này không liên quan đến cô.

- Anh cao cả lắm. Tôi sẽ chống mắt lên để xem anh đối xử với nó ra sao đây.

Khôi Minh tức giận:

- Cô khôn hồn thì im đi! Tôi cấm cô nhắc đến chuyện này nữa!

Huệ Chi vênh mặt:

- Chuyện này để nhiều người biết thì hay hơn đấy. Tôi sẽ cho những tấm ảnh tuyệt đẹp này lên mạng.

Khôi Minh giận sôi gan:

- Nếu cô dám làm thì đừng trách tôi. Tôi sẽ không để yên đâu.

Huệ Chi lớn tiếng:

- Anh có giết tôi thì tôi vẫn cứ làm. Anh không cản được tôi đâu.

Khôi Minh cố nén cơn giận. Anh biết nếu làm cứng với Huệ Chi thì sẽ không yên cho Lệ Vy đâu. Anh hạ giọng:

- Cô muốn tôi làm gì mới bỏ qua chuyện này hả?

- Anh cũng biết tôi rất yêu anh. Tôi chỉ cần anh ban bố một chút tình yêu thôi.

Khôi Minh nhăn trán:

- Cô làm vậy để làm gì chứ? Cuối cùng người đau khổ cũng sẽ là cô.

Huệ Chi gào lên:

- Vì tôi quá yêu anh thôi. Chẳng lẽ tôi yêu anh cũng là một cái tội? Tôi rất yêu anh, tôi có thể làm tất cả vì anh. Vậy mà anh lại đi yêu con Lệ Vy xấu xa đó. Nó đã mang lại lợi ích gì cho anh chứ? Nó chỉ lợi dụng anh thôi.

Khôi Minh suy sụp tinh thần. Anh không thể tin Lệ Vy là người như vậy, nhưng những tấm ảnh này đã quá rõ ràng rồi. Anh không thể ngờ Lệ Vy lại có thể làm ra thứ chuyện này.

Khôi Minh cố nén cơn xúc động:

- Tôi chấp nhận yêu cầu của cô, nhưng với điều kiện cô phải giữ kín chuyện này.

Huệ Chi mừng rơn:

- Anh nói thật đó chứ?

Khôi Minh gật đầu nhưng không nói gì thêm. Huệ Chi mừng rỡ. Cô ôm chầm lấy Khôi Minh, mặc dù tình yêu Khôi Minh dành cho cô chỉ là sự gượng ép.

Buổi sáng, Vĩ Hào nghe tin Lệ Vy bỏ đi. Anh tức tốc lái xe đến nhà Lệ Hoa.

Vừa thấy Vĩ Hào bước vào, bà Châu đã nức nở:

- Hào ơi! Lệ Vy nó bỏ đi rồi.

Vĩ Hào bối rối:

- Sao cô ấy lại làm như vậy? Cô ấy bỏ đi khi nào?

Lệ Hoa khịt mũi:

- Đêm qua chị Vy hẹn em ra gặp mặt. Chị ấy nói rất nhiều việc. Chị Vy bảo là có lỗi với mọi người. Chị thấy bản thân mình rất xấu nên không dám gặp ai cả.

Vĩ Hào chau mày:

- Lệ Vy nói vậy là ý gì? Nhưng sao em không ngăn cản Lệ Vy mà lại để cô ấy ra đi.

Lệ Hoa nức nở:

- Đêm qua chị ấy đâu có nói là bỏ đi. Sáng nay em mới biết chuyện này mà.

Bà Châu gào lên:

- Hào ơi! Con hãy giúp dì đi tìm Lệ Vy về đây. Nếu không, dì chết mất.

Vĩ Hào trấn an bà:

- Dì đừng quá lo. Con sẽ giúp dì tìm Lệ Vy về mà. Con hứa với dì đấy.

Bà Châu khổ sở:

- Dì lo cho nó quá. Dì sợ nó sẽ làm bậy con à.

- Dì yên tâm đi. Con tin Lệ Vy không làm vậy đâu.

Bà Châu đau đớn:

- Có thể Lệ Vy nó đang buồn về chuyện của con và Lệ Hoa nên mới bỏ đi. Trong chuyện này dì cũng có lỗi.

- Con nghĩ Lệ Vy ra đi là vì chuyện khác. Con sẽ cố tìm ra cô ấy để làm rõ chuyện này.

Lệ Hoa chen vào:

- Mẹ đừng buồn nữa. Anh Hào đã hứa tìm chị Vy rồi mà mẹ. Mẹ nên nghỉ ngơi đi.

- Mẹ làm sao mà nghỉ ngơi được chứ? Cứ nghĩ đến việc không biết giờ này Lệ Vy đang lạc lõng ở phương trời nào thì mẹ lại đau thắt lòng.

Vĩ Hào an ủi bà Châu:

- Dì ơi! Con hiểu dì rất thương Lệ Vy nhưng dì hãy bình tĩnh lại đi. Dì làm vậy tội con lo lắm.

Lệ Hoa vờ lo lắng:

- Mẹ nghe anh Hào nói rồi đó. Mẹ phải giữ gìn sức khỏe chứ.

Bà Châu lau nhanh dòng lệ:

- Mọi chuyện mẹ trông cậy vào hai con. Mẹ sẽ về phòng chờ tin.

Đợi bà Châu đi rồi, Lệ Hoa đưa một xấp hình ra trước mặt Vĩ Hào:

- Đây là nguyên nhân khiến chị Vy phải ra đi. Lúc này vì có mặt mẹ nên em không dám đưa ra.

- Đây là gì?

- Anh cứ xem sẽ biết.

Vĩ Hào cầm lấy xấp hình. Anh lắp bắp:

- Sao... lại như vậy?

Lệ Hoa nhún vai:

- Hai người ấy yêu nhau thì xảy ra chuyện này cũng đâu có sao. Trước sau gì anh Minh cũng cưới Lệ Vy thôi mà.

Vĩ Hào nghiến răng:

- Tại sao cô ấy lại dễ dãi mà làm ra thứ chuyện này chứ?

- Chính vì vậy chị ấy mới bỏ đi. Anh còn gì luyến tiếc chị ấy nữa không?

- Nhưng ở đâu em lại có những tấm ảnh này?

- Là Huệ Chi đưa cho em, chị ấy cũng đang rất buồn vì chuyện này.

Vĩ Hào nổi nóng:

- Hai người này đúng là rất quá đáng. Khôi Minh tại sao nó lại thay đổi thế này chứ?

Lệ Hoa cười nhẹ:

- Em thấy chuyện này có gì đâu chứ? Em thấy bây giờ có hàng khối người làm như vậy. Họ muốn thử cuộc sống vợ chồng trước hôn nhân đó mà.

Vĩ Hào nghĩ ngợi:

- Nếu đã vậy thì tại sao Lệ Vy lại bỏ đi. Cô ấy phải ở cạnh Khôi Minh chứ.

- Làm sao chị Vy ở lại được khi mà Huệ Chi đã dùng những tấm ảnh này để uy hiếp chị ấy.

- Cô ấy dám làm sao không dám nhận chứ?

Vĩ Hào chợt hỏi:

- Khôi Minh đã biết chuyện này chưa Hoa?

Lệ Hoa gật đầu:

- Biết rồi. Anh ấy bảo hôm đó anh ấy say rượu nên không biết mình đã làm gì.

Vĩ Hào giận dữ:

- Đồ khốn!

Lệ Hoa nhìn Vĩ Hào giận như vậy trong lòng cô vui sướng lắm. Nhưng cô vờ ra vẻ đau buồn:

- Anh hãy đi tìm chị Vy về đi anh. Nếu không tìm được chị ấy chắc em sống không nổi. Tình cảm của em và chị Vy rất tốt, em không muốn chị ấy ra đi như vậy.

Vĩ Hào nói lớn:

- Anh không bao giờ đi tìm cô ấy đâu. Cô ấy không xứng đáng để anh phải bỏ công.

- Nhưng...

Vĩ Hào khoát tay:

- Em đừng nói nữa. Chuyện này anh không giúp được. Nếu em muốn tìm thì đi báo công an đi.

Lệ Hoa vờ đau xót:

- Anh đừng giận chị Vy mà. Dù sao chị ấy cũng là chị của em. Anh cứ xem như đi tìm chị Vy là vì em và vì mẹ đi anh.

- Anh xin lỗi. Anh không bao giờ làm những việc dư thừa đó.

Lệ Hoa cố thuyết phục:

- Em nghe chị Vy có nỗi khổ riêng mà anh. Anh đừng quá nóng giận mà.

Vĩ Hào cương quyết:

- Em có nói gì cũng vậy thôi. Em hãy lo cho lễ đính hôn của chúng ta đi.

Lệ Hoa e ngại:

- Chị Vy bỏ đi như vậy em sợ mọi người sẽ không vui khi mình làm lễ đính hôn.

- Em cứ nói là cô ta muốn đi du lịch một thời gian đi. Em cứ bảo với mọi người là cô ta gửi Email về nói như vậy.

Lệ Hoa mừng trong bụng nhưng vẫn cố làm vẻ buồn bã:

- Em sẽ làm theo ý anh.

- Vậy thì tốt. Bây giờ em đi nghỉ đi cho khỏe. Anh đi làm nhé.

Lệ Hoa ngoan ngoãn:

- Dạ!

Trước khi đi. Vĩ Hào còn hôn lên trán Lệ Hoa một cái thật kêu:

- Anh đi nhé.

Lệ Hoa nhìn theo Vĩ Hào. Cô mỉm cười hạnh phúc.

Vài ngày sau, Lệ Vy còn bị nhốt ở căn nhà gỗ. Cô bị trói cả tay lẫn chân. Cô vừa đói lại vừa rét.

Huệ Chi bước vào. Cô cười thâm độc:

- Sao rồi? Mà vẫn còn chịu đựng được chứ?

Lệ Vy mệt mỏi:

- Tao đuối sức lắm rồi. Mà hãy thả tao ra đi.

Huệ Chi cười lớn:

- Mà lại van xin tao đây à? Trông mày đáng thương lắm.

Lệ Vy đuối sức:

- Mày chơi nhiều đó chưa đủ sao? Tao sắp hết thở được rồi.

Huệ Chi kênh mặt:

- Nói cho mày biết trước, mày phải chịu cảnh như vậy đến hai ngày nữa. Đến lúc lễ đính hôn của em gái mày, tao sẽ thả mày về để chúc mừng nó.

Lệ Vy thở dồn dập:

- Mày đừng gạt tao. Tao bị bắt cóc như vậy thì làm sao mà họ làm lễ hỏi được?

Huệ Chi mai mỉa:

- Mày bảo là mệt nhưng sao nói nhiều vậy? Mày tức lắm à? Chẳng ai quan tâm đến mày, vắng mày họ còn thấy vui nữa kìa. Chuyện này là do Vĩ Hào quyết định đấy, anh ta không cho đi tìm mày.

Lệ Vy hụt hẫng. Tại sao mọi người lại đối xử với cô như vậy? Sao chẳng ai quan tâm đến cô cả?

Lệ Vy nước mắt rung rung. Cô nói trong đau đớn:

- Nếu đã vậy thì mày khỏi thả tao. Mày cứ để tao lìa khỏi cõi đời này đi.

- Sao mày lại bi quan đến vậy? Mày phải cố gắng sống chứ, có như thế tao mới hành hạ mày được.

Lệ Vy đau đớn. Cô gào lên:

- Mày đừng ác độc với tao nữa. Mày không sợ bị quả báo sao Chi?

Huệ Chi cười lớn:

- Tao không tin ông trời công bằng đâu nên tao cóc sợ quả báo.

Lệ Vy thở những hơi thở mệt mỏi:

- Nếu mày muốn hốt xác tao thì hãy chuẩn bị đi. Tao sắp không chịu đựng được rồi.

Huệ Chi vờ lo lắng:

- Mày đừng sợ mà, tao sẽ thả mày nhé.

Lệ Vy như không chịu đựng được. Cô ngất đi. Huệ Chi không thèm đếm xỉa đến, cô bỏ ra về.

Tin Vĩ Hào và Lệ Hoa làm lễ đính hôn cả thành phố Đà Lạt ai cũng biết. Họ là con của hai ông chủ lớn nên chuyện vui này được lan truyền rất nhanh.

Khôi Minh nhận được tin, anh nổi giận:

- Tại sao nó lại quá đáng như vậy? Chẳng phải nó và Lệ Vy đã ăn ở với nhau rồi ư?

Huệ Chi chép miệng:

- Anh cũng biết Lệ Vy muốn nhường Vĩ Hào cho Lệ Hoa cho đúng nghĩa. Nhưng em nghĩ nó không cam tâm đâu nên nó quan hệ với Vĩ Hào một cách lén lút.

- Nhưng Lệ Vy đã bỏ đi rồi mà.

Huệ Chi mỉm cười:

- Anh thật là... Nếu họ không có gì với nhau thì tại sao Vĩ Hào lại không hề nổi nóng chuyện Lệ Vy bỏ đi.

- Ý em là sao?

Huệ Chi chắt lưỡi:

- Có nghĩa là Vĩ Hào biết rõ Lệ Vy ở nơi nào nên anh ta mới bình tĩnh như vậy. Và chỗ đó sẽ là thiên đường hạnh phúc của hai người.

Khôi Minh dăm chiêu. Anh không mấy tin vào lời nói của Huệ Chi nhưng cô nói rất có lý. Nếu Vĩ Hào không biết Lệ Vy đi đâu thì làm sao nó lại bình tĩnh mà chấp nhận lễ đính hôn này chứ.

Khôi Minh thấy tức lắm. Anh không ngờ Lệ Vy là người như vậy. Xem ra cô ta rất đáng sợ, nhưng tại sao Lệ Vy lại bày ra nhiều trò như vậy để làm gì. Thật khó hiểu.

Huệ Chi lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của Khôi Minh:

- Anh có định đến dự buổi lễ đính hôn đó không vậy?

Khôi Minh lắc đầu:

- Anh không muốn thấy mặt cái thằng tàn ác đó. Anh đã không còn xem nó là bạn nữa rồi.

Huệ Chi mừng thầm. Xem ra kế hoạch của cô đã thành công rồi. Khôi Minh dường như đã thân thiện với cô hơn trước. Cô sắp đạt được mục đích rồi.

Huệ Chi dịu dàng:

- Anh ơi! Hay là hôm nay mình đi xem phim nha. Lâu lắm rồi em không được đi xem cùng anh đấy.

Khôi Minh gượng cười. Anh không nỡ từ chối Huệ Chi. Anh đã nhiều lần nói nặng lời với Huệ Chi vậy mà cô vẫn yêu anh. Có lẽ anh phải bù đắp nhiều hơn cho cô. Nghĩ thế nên anh gật đầu:

- Tối nay anh rảnh. Anh cũng rất muốn đi xem phim. lát nữa anh sẽ đi mua vé.

Huệ Chi cười tươi tắn:

- Thật sao?

- Anh nói thật mà.

- Anh làm em vui quá.

- Từ nay anh hứa sẽ mang đến cho em thật nhiều niềm vui.

Huệ Chi mỉm cười hạnh phúc:

- Em cảm ơn anh.

Huệ Chi giờ đây tràn ngập hạnh phúc. Cô thầm cảm ơn Lệ Hoa đã bày ra cách này. Nhờ vậy mà cô mới có được Khôi Minh.

Buổi sáng, Huệ Chi hí hửng đến căn nhà gỗ mà cô đã nhốt Lệ Vy. Cô bước đến cõi trời cho Lệ Vy rồi đặt một hộp cơm trước mặt Lệ Vy:

- Mày ăn đi!

Lệ Vy ngạc nhiên:

- Sao tự nhiên mày lại tốt với tao? Mày muốn gì ở tao nữa vậy?

Huệ Chi liếc mắt:

- Tao đã hứa là hôm nay sẽ thả mày ra mà. Mày đỏi đến quên rồi sao?

Lệ Vy cố nuốt cơm vào bụng cho khỏe lại. Cô chau mày:

- Mày không sợ tao sẽ báo công an sao?

Huệ Chi cười khẩy:

- Mày cứ báo đi. Ai sẽ tin mày đây. Hơn nữa, nếu mày dám khai chuyện này ra với bất kỳ một ai thì người tiếp theo tao hành hạ sẽ là Lệ Hoa đấy.

Lệ Vy trợn mắt:

- Tao cấm mày làm hại đến Lệ Hoa. Nếu không, tao có chết cũng không tha cho mày đâu.

Huệ Chi nhún vai:

- Tao đâu có ngăn mày. Tao đã bắt được mày thì con Lệ Hoa đó chẳng là gì cả. Tao bắt nó một cách dễ dàng thôi mà.

Lệ Vy sợ sệt:

- Tao xin mày đấy. Lệ Hoa nó đang mang bệnh. Nếu mày muốn hành hạ thì cứ hành hạ tao nè. Tao xin mày đừng làm Lệ Hoa đau đớn.

Huệ Chi chắc lưỡi:

- Mày đúng là một người chị đúng mực. Lệ Hoa nó có phước lắm. Vậy yên tâm đi, nếu mày không hé môi chuyện này thì tao sẽ để yên cho gia đình mày.

Lệ Vy gật đầu lia lịa:

- Tao biết rồi.

Huệ Chi cười mai mỉa:

- Tao nhớ thường ngày mày kiêu căng ngang ngạnh lắm mà. Sao hôm nay lại tỏ ra sợ sệt và ngoan ngoãn như vậy?

Lệ Vy cố nén cơn đau:

- Tao cũng phải biết sống tùy theo hoàn cảnh chứ.
- Mà giỏi lắm.
- Tao chưa bằng mày đâu.
- Mày đừng trách tao. Tao làm vậy là vì bắt buộc dĩ thôi.

Lệ Vy lườm mắt:

- Mày làm như vậy để làm gì chứ?

Huệ Chi quát mắt:

- Tại sao tao lại phải trả lời những câu hỏi của mày? Tao ghét mày nên tìm cách chơi mày thôi.

Lệ Vy cắn hờn:

- Mày thấy tao như vậy mày vừa lòng lắm rồi phải không?
- Tao rất vui và rất hả dạ.
- Vậy tao đi được rồi chứ?

Huệ Chi nhún vai:

- Mày cứ tự nhiên nhưng có đi nổi không đó?
- Mày không cần phải bận tâm làm gì.

Huệ Chi mỉm cười:

- Xem ra mày vẫn còn cứng đầu lắm nhưng hãy nhớ đó mày mà tiết lộ chuyện này thì đừng có trách tao độc ác.

Lệ Vy đuối sức nhưng cô vẫn cố lê từng bước ra đường.

Lệ Vy móc hết số tiền lẻ trong túi và gọi điện cho Thủy Tiên. Cô nhờ Thủy Tiên đưa mình đến bệnh viện để khám.

Thấy cô toàn thân đơ bản, mặt thì đầy những lằn ngang lằn dọc, Thủy Tiên lo lắng:

- Sao mày lại ra nông nỗi này! Mấy ngày qua mày đã đi đâu?

Lệ Vy mệt mỏi. Cô nói dối:

- Ta định đi vào Sài Gòn tham quan nhưng ta bị cướp.

Thủy Tiên há hốc mồm:

- Mà bị cướp sao? Đáng sợ quá vậy, chúng nó có làm gì mà không?

Lệ Vy gượng cười:

- Nếu chúng muốn làm gì thì tao đâu thể đứng đây. Nó chỉ cướp tiền thôi.

Thủy Tiên nhăn trán:

- Nhưng sao quần áo mà lại thế này? Tao thấy mặt mày dường như bị đánh.

Lệ Vy ấp úng:

- Đó... là do tao cố giành lấy tài sản của mình đó mà. Tụi nó đã đánh gục tao để lấy tiền.

Thủy Tiên trợn mắt:

- Trời! Sao mà liều vậy? Mà trông có vẻ là thắng sao?

- Lúc đó tao đâu nghĩ nhiều được như vậy.

- Mà đúng là hết nói.

Lệ Vy hỏi thúc:

- Mà đưa tao đến bệnh viện đi. Tao chịu hết nổi rồi.

Thủy Tiên háy mắt:

- Tao biết rồi.

Thủy Tiên dìu Lệ Vy lên chiếc Mio của mình rồi chở cô đến bệnh viện.

Lát sau, Thủy Tiên mua cho Lệ Vy một bộ đồ mới, cho cô tắm rửa rồi đưa cô đến nhà hàng dự lễ đính hôn.